

PARTER OCH DOMSLUT

Annette Sparr

Parter

Tiltalad

Solveig Eva ANNETTE Sparr, 19610612-2465
Frihetsberövande: Häktad
Styckjunkargatan 30, 556 32 Jönköping

Offentlig försvarare
Advokat Bertil Tengberg
Linnégatan 25, 554 54 Jönköping

Åklagare

Kammaråklagare Viktor Wetterö
Åklagarmyndigheten
Åklagarkammaren i Jönköping
Box 73, 551 12 Jönköping

Målsägande

Karl Erik ARNE Sparr

Målsägandebiträde
Advokat Helena Svensson
Advokat Helena Svensson AB
Box 5243, 402 24 Göteborg

Domslut

Brott som Annette Sparr döms för

Försök till mord, 2025-11-01, 3 kap 1 § och 11 § samt 23 kap 1 § brottsbalken

Påföljd

Fängelse 10 år

Häktning m.m.

Annette Sparr ska vara kvar i häkte tills fängelsestraffet får verkställas.

Förverkande och beslag

Den i beslag tagna mobiltelefonen ska bestå tills domen vinner laga kraft. Den

Detta är en avskrift av en elektronisk originalhandling.

Postadress	Besöksadress	Expeditionstid	Telefon	E-post
Box 2243 550 02 Jönköping	Hamngatan 15 Jönköping	måndag–fredag 08:30–16:00	036-15 67 00	jonkopings.tingsratt@dom.se
				Webb www.jonkopingsratt.domstol.se

ska därefter återlämnas. (Polismyndigheten, 2025-5000-BG148569.1).

Brottsofferfond

Annette Sparr ska betala en avgift till brottsofferfonden på 1 000 kr.

Ersättning och återbetalning

Bertil Tengberg ska få ersättning av staten med 122 236 kr. Beloppet fördelas enligt följande:

- 97 789 kr arbete
- 24 447 kr mervärdesskatt

Helena Svensson ska få ersättning av staten med 88 966 kr. Beloppet fördelas enligt följande:

- 68 942 kr arbete
- 2 231 kr tidspillan
- 17 793 kr mervärdesskatt

Staten ska stå för kostnaderna.

Susanne Sparr

Parter

Tilltalad

Kristina SUSANNE Sparr, 19650216-2487
Frihetsberövande: Häktad
Ravinvägen 7, 556 31 Jönköping

Offentlig försvarare
Advokat Suzan Stenberg
Advokat Suzan Stenberg AB
Gamla Rådhuset, Hovrättstorget 4, vån 3, 553 21 Jönköping

Åklagare

Kammaråklagare Viktor Wetterö
Åklagarmyndigheten
Åklagarkammaren i Jönköping
Box 73, 551 12 Jönköping

Målsägande

Karl Erik ARNE Sparr

Målsägandebiträde
Advokat Helena Svensson
Advokat Helena Svensson AB
Box 5243, 402 24 Göteborg

Domslut

Brott som Susanne Sparr döms för

Försök till mord, 2025-11-01, 3 kap 1 § och 11 § samt 23 kap 1 § brottsbalken

Påföljd

Fängelse 10 år

Häktning m.m.

Susanne Sparr ska vara kvar i häkte tills fängelsestraffet får verkställas.

Förverkande och beslag

Den i beslag tagna mobiltelefonen ska bestå tills domen vinner laga kraft. Den ska därefter återlämnas (Polismyndigheten, 2025-5000-BG148562.1).

Brottsofferfond

Susanne Sparr ska betala en avgift till brottsofferfonden på 1 000 kr.

Ersättning och återbetalning

Suzan Stenberg ska få ersättning av staten med 130 709 kr. Beloppet fördelas enligt följande:

- 93 414 kr arbete
- 11 153 kr tidspillan
- 26 142 kr mervärdesskatt

Beträffande ersättning till målsägandebiträde, se domslut avseende Annette Sparr.

Staten ska stå för kostnaderna.

YRKANDEN

Stämningsansökan 2026-03-04, Åtalspunkt 1

Åklagaren har begärt att Annette Sparr och Susanne Sparr ska dömas för försök till mord enligt 3 kap 1 § och 11 § samt 23 kap 1 § brottsbalken.

Åklagaren har angett följande gärningsbeskrivning.

1. FÖRSÖK TILL MORD (Annette Sparr och Susanne Sparr) (5000-K1250393-25)

Annette Sparr och Susanne Sparr har tillsammans och i samförstånd försökt döda Arne Sparr genom att tränga sig in i hans bostad, betvinga honom rörelsefriheten genom att hålla fast honom, täppa till hans mun och näsa så att andnöd uppstod samt slå och sparka honom och utdela ett slag mot huvudet med tillhygge. Under delar av gärningen låg målsäganden ner. Våldet medförde en intryckt fraktur på det högra kindbenet, sårskador med omkringliggande underhudsblödning på huvudets högra sida, i ögonregionerna och på näsan, på hudbryggan mellan munnen och näsan, vid munnens högra sida och på den vänstra armen, blåmärken på huvudet vänstra sida, på ansiktets högra sida och örat samt halsens vänstra sida, smärta samt medvetslöshet. Det hände den 1 november 2025 på Kronhedsvägen 32, Jönköping, Jönköpings kommun. Fara för brottets fullbordning förelåg eller var utesluten endast på grund av tillfälliga omständigheter.

Annette Sparr och Susanne Sparr begick gärningen med uppsåt.

Ansvaryrkande i andra hand

Grov Misshandel

Annette Sparr och Susanne Sparr har i vart fall misshandlat Arne Sparr i enlighet med ovan. Brottet bör bedömas som grovt då gärningen varit livsfarlig samt då Anette Sparr och Susanne Sparr visat särskild

hänsynslöshet eller råhet.

Häktning m.m.

Åklagaren har begärt att Annette Sparr ska vara kvar i häkte tills fängelsestraffet får verkställas.

Åklagaren har begärt att Susanne Sparr ska vara kvar i häkte tills fängelsestraffet får verkställas.

Förverkande och beslag

Åklagaren har begärt att i beslagtagn mobiltelefon ska bestå tills domen vinner laga kraft (Polismyndigheten, 2025-5000-BG148569.1).

Åklagaren har begärt att i beslag tagen mobiltelefon ska bestå tills domen vinner laga kraft (Polismyndigheten, 2025-5000-BG148562.1).

INSTÄLLNING

Annette Sparr och Susanne Sparr har förnekat gärningen. De har inte haft någon erinran mot begäran om bevisbeslag.

UTREDNING

Skriftlig bevisning

Åklagaren har som skriftlig bevisning åberopat anmälan, uppspelning av trygghetslarmsamtal, PM upprättat av polisassistenten Joakim Karlsson, brottsplatsundersökning, fotografier på brottsplatsen, fotografier på målsäganden, rättsintyg, utlåtande mobiltelefonundersökning, PM mastuppkoppling och samtalslistor, fotografier på minnessten, bouppteckning, testamente och beslagsprotokoll

Annette Sparr har som skriftlig bevisning åberopat journalutdrag från fysioterapeut på Omni. Vidare har hon som skriftlig bevisning åberopat PM upprättat av polisassistenten Joakim Karlsson, bilder från brottsplatsundersökningen, protokoll över fordonsundersökning, samt materialförteckning av beslag.

Susanne Sparr har som skriftlig bevisning åberopat utredning avseende telefonuppkopplingar, mastuppkopplingar, protokoll över fordonsundersökning samt PM upprättat av polisassistenten Martina Hyltse.

Muntlig bevisning

Videoförhör hållna med målsäganden Arne Sparr inför utredande myndighet den 7 november 2025 och den 11 december 2025 har spelats upp i tingsrätten. Tilläggsförhör har hållits med Arne Sparr. Annette Sparr och Susanne Sparr har hörts. På åklagarens begäran har vittnesförhör hållits med Mattias Sparr, Daniel Jansson, Eva Blomquist och Carl-Johan Åkesson. På målsägandens begäran har vittnesförhör hållits med Charlotte Bostig. Vittnesuppgifter från Christian Farman har lagts fram genom uppläsning av hans uppgifter som de nedtecknats efter polisförhör.

Bakgrund som framkommit genom förhören

Samtliga hörda familjemedlemmar har berättat om en djup konflikt i familjen, där Arne Sparr och barnbarnet Charlotte Bostig befinner sig på ena sidan och resterande delen av familjen på andra sidan. Under förhören med Arne Sparr, Annette Sparr, Susanne Sparr och Charlotte Bostig, har de två sidorna i konflikten riktat beskyllningar mot varandra om hotfullt beteende. Arne Sparr och Charlotte Bostig har vidare påstått att Annette Sparr och Susanne Sparr stulit saker från honom medan Annette Sparr och Susanne Sparr har hävdat att detta inte stämmer och att Arne Sparr förlagt saker som Annette Sparr och Susanne Sparr återfunnit när de hjälpt honom att leta.

Konflikten tycks ha förvärrats när det var tal om att Annette och Susanne Sparrs mamma Solvig Sparr, dvs. Arne Sparrs hustru, skulle flyttas till ett vårdboende. Familjen var inte överens om att så borde ske eller inte. När hon senare skulle flyttas hem från vårdboendet uppstod nya konflikter.

Arne Sparr och hans hustru skrev i april 2024 ett inbördes testamente där det anges att lösöret ska tillfalla Annette Sparr och Susanne Sparr samt att döttrarna däröver skulle erhålla sina laglotter. Allt som återstod därefter skulle tillfalla Arne Sparrs barnbarn Charlotte Bostig, dvs. Annette Sparrs dotter.

Solvig Sparr avled den 24 juni 2025. Testamentet blev känt för Annette Sparr

och Susanne Sparr i samband med bouppteckningen efter Solvig Sparr. Förrättningen genomfördes den 22 september 2025.

Annette Sparr och Susanne Sparr har därefter vänt sig till en advokatfirma i syfte att undersöka möjligheten att få testamentet ogiltigförklarat, då de anser att deras mamma inte var tillräknelig när hon undertecknade testamentet.

Den 1 november 2025 hölls en gudstjänst i Barnarps kyrka till minne av församlingsmedlemmar som avlidit under året.

Arne Sparr bor i ett radhus Kronhedsvägen i Barnarp söder om Jönköping. Den aktuella bostaden har en egen gavel, två ingångar på norra sidan och en dörr via altanen på baksidan/södra sidan.

Om vad de hörda personerna uppgett om den 1 november 2025

Arne Sparr

Två förhör hållna med målsäganden Arne Sparr under förundersökningen har spelats upp i tingsrätten. Från förhören har följande sammanfattning antecknats i förundersökningen om händelsen den 1 november 2025.

Förhör den 7 november 2025

Arne ombeds att börja med att berätta om hur det hade varit i kyrkan. Arne berättar att det var högtidligt och fint och att han sedan åkte hem och ställde in bilen och när han kom till dörren så stod Annette där och väntade på honom. Arne säger att han först satte sig på en stol men att Arne efter en stund började att frysa och ville då gå in i huset. När Arne låser upp ytterdörren så kommer Susanne rusande fram och både Annette och Susanne puttade in Arne i hallen. Arne berättar sedan att han skulle ta av sig sin jacka och att de då dragit och slitit av honom jackan och att de sedan föste ner honom i stolen. Sedan berättar Arne att Annette och Susanne läste från två lappar där det stod om saker som de hade tagit från Arne. Arne säger att han inte vet vart de här lapparna sedan tog vägen. Arne fortsätter att berätta att Annette och Susanne sedan drog ner Arne på golvet och tryckte in en boll i munnen på Arne och täppte till näsan på Arne så att han inte kunde andas. Arne säger att de höll på så i femton till tjugo minuter innan Arne lyckades att resa på sig. Sedan stod Arne framför Tv:n och då fick han ett slag i skallen med kanske en plåtbunke

eller kopparbunke. Arne berättar att han sedan ramlade ner på golvet och att Arne har en väggklocka som han tittade på och när klockan var 19 så hörde Arne att altandörren öppnades och sedan klockan 20 så vaknade Arne. Arne säger sedan att det var det som hände att de försökte med bollen och de låg på Arne och tryckte på honom och Arne berättar att han fortfarande är öm i kroppen. Arne tillfrågas vad han gör när han vaknar till och svarar att han tryckte på sitt larm och sedan låste han upp ytterdörren innan han ringde till Charlotte som då förstod att det var något som var galet så Charlotte ringde till Mattias som då kom hem till Arne på fem minuter. Sedan kom även polis och ambulansen.

Arne tillfrågas om hans jacka, vad som hände med den och Arne svarar att han tror att de måste ha hängt upp den. Arne tillfrågas sedan att berätta mer om bollen som de använt för att täppa till hans mun med. Arne säger då att det var en mjuk boll eller som en läderhandske som de rullat ihop. Under uppläsning så förtydligar Arne att det inte var tyg utan mer som en skinnhandske. Arne beskriver att det var följsamt. Arne ombeds berätta mer om kopparbunken och Arne säger att han är osäker på vad det var de slog honom med för han såg aldrig tillhygget och det är när han funderat efteråt som han tänker att det kan vara en bunke av något slag. Arne har svårt att beskriva tillhygget men Arne är säker på att den hade en ögla eller ett handtag för Arne fick tag på ett handtag eller en ögla av något slag vid ett tillfälle.

Arne tillfrågas sedan om vilka som var i kyrkan och då svarar Arne att han var där med Charlotte och hennes sårbo. Arne berättar att kyrkan var fullbokad och att Arne inte såg Annette eller Susanne men att Charlotte har berättat att de också var där. På fråga ifall Annette och Susanne visste om att Arne skulle gå till kyrkan så svarar Arne ja han var ju inbjuden då det var det var en minnesgudstjänst och de läste upp hans frus namn. Vid uppläsning så berättar Arne att när gudstjänsten var slut klockan 18.00 så gick alla utanför kyrkan och prästen pratade och Arne såg inte Annette eller Susanne då heller.

Arne ombeds berätta mer om slaget med tillhygget. Arne berättar att det var ett riktigt slag och att det var Susanne som ställt sig framför Arne och drämt till. Sedan berättar Arne att i tumultet fick Arne tag på Susannes glasögon och kastade sedan iväg dem. Arne berättar att han inte orkade krama sönder dem

men han kastade iväg dem. På fråga berättar Arne att det var slaget som gjorde att Arne föll till golvet men han vet inte hur han föll. Arne säger att han tror att slaget träffade tinningen och att Arne sedan ramlade bredvid TV bänken. Arne säger att han inte tror att han slog i TV bänken. Vid uppläsning tillfrågas Arne ifall det är möjligt att han slog i TV bänken och svarar ja han kan ha slagit i bänken när han ramlade till golvet efter slaget. Arne förtydligar att han inte föll handlöst utan kanade eller hasade långsamt ner till golvet.

Arne tillfrågas om hur länge hans mun och näsa blev tilltäppt och svarar att det pågick i femton till tjugo minuter och att han fick luft till och från under den tiden. Arne berättar att det var Susanne som täppte till näsan och stoppade in något i munnen på honom. Annette låg på Arnes arm och vid ett tillfälle så lyckades Arne att kasta av henne och då hade Annette uttryckt Vad i helvete gör du? Arne tillfrågas ifall Annette eller Susanne fick några skador och Arne svarar nej och berättar att Susanne hade förberett sig genom att bära läderhandskar. Arne förklarar att han försökte bita Susanne i fingrarna medans hon stoppade in något i hans mun men då hon hade handskar på sig så skyddade sig Susanne från Arnes försök att bita henne.

På fråga om altandörrarna så berättar Arne att dörrarna var stängda men balkongdörren var olåst. Arne berättar att polisen senare låste den dörren. Glasdörren ute mot gräsmattan kan man stänga utifrån så att haken stängs på insidan. På fråga ifall de sa något under misshandeln så svarar Arne inget som han kommer ihåg nu, och på fråga vad Annette och Arne pratade om utanför huset när hon stått och väntat på honom så svarar Arne att Annette hade frågat när han skulle flytta och att då hade det känts normalt. Arne tillfrågas om hur de gjorde för att få Arne från hallen till stolen och då berättar Arne att de sköt och pressade Arne till stolen som bara står två meter ifrån hallen. På fråga hur Arne upplevde stämningen efter att de kommit in i huset så svarar Arne aggressiv. På fråga ifall de sa något när de puttade Arne så svarar Arne nej utan det var när han satt i stolen som de började läsa på de där lapparna. Arne berättar att en lapp handlade om en vas och en av lapparna hade Charlotte skrivit för en tid sedan när Charlotte och Arne satt och pratade.

Arne tillfrågas ifall Annette och Susanne har nyckel till hans bostad och svarar

att de har haft varsin men att Annette lämnat tillbaka hennes och Susanne sagt att hon har tappat hennes. Arne berättar att det var en stor nyckelbricka på nyckeln. På fråga ifall Arne vet hur Annette och Susanne tog sig till platsen på den aktuella dagen så säger Arne att Annette brukar gå och Susanne brukar åka bil. Arne såg inte Susannes bil denna dagen. På fråga varifrån Susanne kom ifrån när hon rusat fram så svarar Arne att han inte vet från vilket håll hon kom men att hon måste ha stått bakom något hörn. Arne berättar sedan att han bytte lås för någon månad sedan så nu kommer inte Annette eller Susanne in i huset.

Arne tillfrågas vad Annette hade på sig och svarar en svart jacka som gick till knäna men kommer inte ihåg vad Susanne hade på sig eller vad någon av dem hade för skor. Arne tillfrågas om hans skador och svarar att de slog av honom käkbenet och att han har ont i hela kroppen. Arne berättar att Annette och Susanne hade fullt upp med att hålla fast Arne då han försökte ta sig loss. Arne förklarar att Susanne höll för hans mun och Annette låg på Arne och höll ner honom. Arne låg på rygg strax innanför ytterdörren och Annette stod med knäna på Arne så att han upplevde att han blev förlamad i vänstra benet då Annette legat på det. Arne berättar att han känner av det i benet än idag. Arne tillfrågas vart TV bänken är placerad i förhållande till vart de var befann sig och svarar att TV bänken står två meter in i huset och när Arne låg på golvet så låg han en halvmeter ifrån TV bänken. Vi frågar om tillhygget och Arne säger att han aldrig såg vad han blev slagen med men tror att det var en bunke. På fråga om han blev slagen med något annat tillhygge så svarar Arne nej inte vad han kan minnas. På fråga i vilket skede hans käkben blev brutet så svarar Arne att det var när han fick slaget med tillhygget.

Målsägarbiträdet ställer följande frågor.

Arne tillfrågas ifall han har bra kontakt med grannarna och Arne svarar ja och berättar att de bor vägg i vägg då det är ett radhus. Arne berättar att Charlotte har berättat för honom att grannarna hade hört ljud vid 19.00 tiden från Arnes hus. Arne tillfrågas vilken tid gudstjänsten var och Arne berättar att den var mellan 17.00 till 18.00. Arne berättar att Annette har själv berättat för Arne att hon och Susanne varit där när Arne och Annette pratat utanför Arnes hus när Arne kommit hem ifrån gudstjänsten. Även Charlotte har

berättat för Arne att Annette och Susanne hade varit på gudstjänsten. På fråga hur lång tid det tog för Arne att ta sig hem ifrån kyrkan så svarar Arne att han hade kommit hem klockan 18.30 och att han vet det för att han hade kollat på telefonen hur mycket klockan var när han kom hem. Arne tillfrågas då ifall det är korrekt att Annette och Susanne är hemma hos Arne i en halvtimme totalt och Arne svarar att det stämmer. Arne kommer ihåg att han hade tittat på väggklockan när Annette och Susanne hade öppnat altandörren och att den visade 19.05. Arne förtydligar att han både hörde och såg att Annette och Susanne gick ut genom altandörren. Efter det kommer Arne inte ihåg någonting tills han vaknar upp klockan 20.00. Vid uppläsning tillfrågas Arne ifall han tror att han somnade eller tuppade av och svarar att han tror att han tuppade av och att han ligger på vardagsrumsgolvet. Arne berättar att han kände sig konstig när han vaknade men fann sig rätt fort och förstod att han måste larma. Arne hade rest sig och kommit upp ifrån golvet.

Arne bekräftar att det var efter de täppt till munnen som Arne försökt att resa sig upp och lyckats ställa sig upp som han blev slagen med bunken. Arne förklarar att han tror att det kan varar en kopparbunke eller liknande men att han är säker på att det var ett handtag som var som en ring eller ögla för Arne fick vid ett tillfälle tag i något som kändes som en ring eller ögla. Arne tillfrågas om han fick tag på något när det kommer till Susanne eller Annette men Arne säger att han inte fick tag i något annat än Susannes glasögon. Arne tillfrågas om det som Susanne tryckte in i Arnes mun, vart det tog vägen. Arne berättar att Susanne tog ut det från Arnes mun och att de tog det med sig då det inte var några grejer kvar hos Arne. Sedan berättar Arne att efter andra gången han hamnat på golvet så försökte han att hålla andan och slappna av i kroppen. Arne tillfrågas om varför han tror att de gick ut genom altandörren Arne säger att hans ytterdörr var låst när han vaknade till vid 20.00 och säger att de måste ha låst den när de kom in. De hade kunnat gått ut genom ytterdörren men då hade de inte kunnat låsa efter sig. Glasdörren kunde de skjuta igen efter sig så att den låste sig. Arne tillfrågas ifall det är mer skymt på baksidan och Arne svarar att det är helt skymt på baksidan.

Arne tillfrågas om varför han satte sig utanför huset och pratade med Annette och varför han inte bjöd in henne och Arne svarar att de inte har den

kontakten nu att de bjuder in varandra och det var därför han hade satt sig utanför då Annette hade velat prata med honom. På fråga hur Arne reagerade på att Annette stod och väntade på honom så berättar Arne att Annette har bettet sig lite konstigt tre till fyra veckor tillbaka i tiden. Annette har knackat på dörrar och fönster och sedan gömt sig. Arne har vid dessa tillfällen sett Annette och när han har konfronterat henne så har hon sprungit iväg. Detta har hänt vid tre till fyra tillfällen. Arne har berättat detta för Annettes barn Charlotte och Mattias. Arne tillfrågas om någon har fått nyckel till bostaden efter låsbytet och Arne svarar att Charlotte är den enda som fått en nyckel. Arne tillfrågas ifall han har några märken på kroppen och Arne säger att han inte har kollat efter. Arne ger sitt godkännande att vi frågar personalen på avdelningen ifall de har uppmärksammat några märken. På fråga vem Arne har pratat med efter händelsen så svarar Arne att han bara har pratat med Mattias och Charlotte.

Förhör den 11 december 2025

Arne ombeds att berätta fritt om händelsen från att han kom hem från gudstjänsten i Barnarps kyrka. Arne säger att han kom hem kl 18:30. Annette stod då utanför dörren. Han satte sig på en stol utanför. Efter en stund tyckte han att det var kallt så han sa att han skulle gå in. När han satte nyckeln i låset rusade Susanne fram och puttade in honom i hallen. De slet av honom jackan och puttade fram honom till hans fåtölj. De började tjafsa lite. Susanne tog fram tre lappar som låg under bordet och läste, hon läste upp vad de hade stulit av honom. Lappen från lysningspresenten låg där också.

Efteråt stoppade de in något "bollaktigt" i munnen på Arne, det var en mjuk boll. Sedan höll de för näsa och mun på honom. Han låg på golvet och de låg på hans armar och ben och tryckte ner honom. När han hade kämpat i ca 20-30 minuter så sa de till honom att resa på sig. Han fick ställa sig framför tvn. Då tog Susanne fram en metallskål och slog till honom i huvudet med den. Han ramlade ner så att han låg mellan soffan och soffbordet. Han kunde se ut till altanen och han kunde se tvn och klockan från där han låg. Klockan var 19:05 och då öppnades dörren till altanen och han såg Annette gå ut där. Han minns inget mer förrän han vaknade upp igen kl 20:00. Han satte sig upp och undrade vart han var någonstans. Han förstod sedan vad som hade hänt. Arne

tryckte på trygghetslarmet och tog telefonen och ringde upp Charlotte. Samtidigt som han ringde henne bad han hemtjänsten att prata med honom. De larmade ambulans och polis.

Nedan information har framkommit efter frågor från förhørsledare

Arne berättar att det var som vanligt när han mötte Annette utanför huset. De pratade som vanligt om "dittan och dattan". Han frågade om hon hade varit i kyrkan eftersom han inte hade sett dem där, men de hade varit där så de. Han pratade med Annette i 5-10 minuter innan Susanne dök upp. Han märkte inte att Susanne kom, utan hon bara tryckte in honom i hallen. Ingen av dem sa något i samband med det.

När de kom in i hallen så de att de skulle ta av honom jackan, så de ryckte av honom jackan och hängde upp den på en galge i hallen. De var hetsiga och aggressiva, de ryckte och slet i honom på alla sätt, de hetsade på honom. Arne tror att de puttade ner honom i fåtöljen gemensamt, han kan inte riktigt svara på det.

När Arne satt i fåtöljen stod Susanne i hörnet och såg de tre lapparna. Hon tog upp dem och läste från dem. Hon var helt stilla då, kanske lite hetsig. Arne sa inget till dem. På den ena lappen stod det vad de hade stulit från honom; klockor, armband och berlocker (efter förhöret säger Arne att de tog lappen med sig). På den andra lappen stod det namnen på dem som de hade fått paraplyvasen ifrån. Den sista lappen var en lapp som Charlotte hade skrivit och gratulerat honom när hon var fem år gammal.

Susanne stod och läste från lapparna i några minuter. Arne satt i fåtöljen och de tryckte då in något "bollaktigt" i munnen på honom. Det kändes som en gummiboll, han vet inte vad det var för något men det kändes runt. Det var Susanne som tryckte in bollen. Arne vet inte riktigt hur de fick in föremålet i munnen på honom, men Susanne försökte hålla för hans mun och näsa i ungefär 5 minuter under tiden som han hade bollen i munnen.

Sedan slet de båda ner honom på golvet. De drog ner honom i armarna och så la de sig över hans armar och ben. Annette var på hans vänstra sida och Susanne på hans högra sida. Arne låg på rygg och de låg med knäna över

hans lår. Hans armar låg utsträckta ganska nära intill låren. De höll fast hans armar också. Arne har svårt att förklara hur de höll.

Susanne och Annette kämpade för att hålla kvar bollen i hans mun och samtidigt hålla ner hans armar. Annette hade fullt upp med att hålla ner hans arm men plötsligt fick Arne ett krafttag och kunde lyfta undan henne 0,5-1 meter bort. Hon skrek då "Va i helvete gör du?".

Arne försökte få bort bollen ur munnen, men de tryckte in den mer och mer. Susanne hade läderhandskar på sig och försökte trycka in boll-föremålet i hans mun med fingrarna. Hon hade fingrarna inne i hans mun och han försökte bita henne. Arne bet i läderhandskarna men de var tjocka så det gick inte igenom. Det var foder i handskarna, han kände att det var mjukt när han bet i den. Arne kan inte beskriva handskarna mer, eftersom han inte såg dem utan endast kände dem i munnen. Men han kände att det var läder och att handsken var fodrad.

Susanne höll även hela handen över hans mun och näsa. Under tiden låg Annette över hans ben och höll ner hans arm på vänster sida. Han försökte sparka och röra sig för att komma loss, men det var svårt. Efter att Arne hade kastat iväg Annette så kröp hon tillbaka igen och la sig över benet på vänster sida igen och tryckte ner hans arm. Den totala tiden för hela händelseförloppet var kanske 20 minuter, men Arne kan inte svara på hur länge de låg på golvet.

Arne berättar att han sedan fick ställa sig upp framför tvn. Han vet knappt hur det gick till men han tror att de hjälpte honom upp. Han är säker på att de båda höll i honom och hjälptes åt med att ställa honom framför tvn. Han stod med bakhuvudet mot tvn. De sa inget i samband med detta. Arne upplevde att de ville att han skulle stå framför tvn, eftersom de gick ett steg åt sidan och placerade honom där. Arne spekulerar i att de säkert ville att man skulle tro att han hade slagit huvudet i tv-bänken om någon kom och hittade honom.

När Arne stod framför tvn tog Susanne fram skålen och slog den i skallen på honom. Hon höll skålen framför honom och tog sats när hon slog (Arne visar att hon höll i föremålet med båda händerna). Arne uppskattar att skålen var ca 25 cm, han vill minnas att det var ett öra på ena sidan. Arne vågar inte svara på vad det var för färg på föremålet, men det var metall, stål eller järn. Arne

hade inte sett föremålet tidigare, det var inget hemifrån honom. Han trodde först att det var det eftersom han har ett liknande föremål, men det var inte den.

Skålen träffade honom över tinningen höger sida. Han vet knappt hur det kändes, men han ramlade iallafall ner. Arne vet knappt hur han landade men han hamnade på sin vänstersida snett åt höger mot soffbordet. Han hade sitt huvud åt soffbordets håll. Han nuddade inte tv-bänken i samband med att han föll till marken. På fråga hur det kan ha hamnat blod på tv-bänken säger Arne att han inte har någon aning, men att blodet förmodligen kom från hans huvud.

Arne informeras om att han i föregående förhör beskrev att han hasade ner på golvet. Arne säger att han vill minnas att han försökte landa mjukt för sig själv så att han inte skulle slå sig och då var han vid tv-bänken. Detta var efter slaget i huvudet. Han låg sedan på golvet tills att han vaknade. Arne kan inte minnas om Annette eller Susanne gjorde något mer mot honom under tiden som han låg på golvet.

Arne vet att klockan var 19:05 när de lämnade bostaden eftersom han såg klockan från där han låg på golvet. Han kunde se både klocka och altandörr därifrån. Arne såg Annette gå ut på altanen men han vet inte vart Susanne tog vägen.

Annette hade en svart halvlång täckjacka, mer vet Arne inte. Susannes klädsel vågar han inte svara på. På fråga om Annette hade handskar på sig säger Arne att han inte vet, han la inte märke till vad hon hade på sig på händerna. Arne var inte i beröring med henne på samma sätt som med Susanne.

På fråga om de utsatte Arne för mer våld än det han har berättat om säger Arne att han inte kan minnas det. Arne informeras om att han i första förhöret som hölls med honom den 1 november beskrev att han hade blivit slagen och sparkad när han låg på golvet samt att han fått flera slag mot huvudet. Arne uppger att han inte minns det. På fråga hur det kommer sig att han sa så då och att han har en annan minnesbild nu säger Arne att han inte vågar svara på det. På fråga hur många slag han minns att han fick idag säger Arne att han minns att det var ett slag i huvudet, han minns inte mer.

Arne tillfrågas om hur han fick såret på armen. Han säger att det kom under tumultet, och att såret fortfarande finns kvar.

Arne informeras om att han i senaste förhöret sa att han försökte slappna av och hålla andan när han låg på golvet. Arne säger att han gjorde det för att försöka få dem att tro att han inte var vid liv. Anledningen till det var för att han ville att de skulle gå. Hade han inte gjort så tror Arne att de hade fortsatt, de var på god väg. Arne säger att han var ju halvdöd men inte död. Han hörde inte om de sa något innan de gick. På fråga säger Arne att han var säker på att de uppfattade det som att han var livlös annars hade de inte gett upp. Arne säger att deras syfte var att döda honom, det var fullt klart att det var så. Anledningen till det är bouppteckningen och pengarna. Allt handlar om pengar, ingenting annat.

Det första Arne gjorde när han vaknade upp var att sätta sig upp och fundera vart han var. Han förstod vad som hade hänt så han reste sig då försiktigt och höll i bordet och soffan och tryckte på trygghetslarmet. Han gick därefter till sin fasta telefon och ringde upp Charlotte. De började prata på trygghetslarmet så han avbröt samtalet med Charlotte. Hon ringde upp sin bror Mattias som kom till Arne efter 5 minuter.

När Mattias kom så tog han en bild på Arne och skickade till Annette. Arne hörde att Annette skrek "Vad i helvete" i telefonen när hon fick se honom på bild. Mattias hade ringt upp Annette och stod nära Arne så han kunde höra. Arne hörde inget mer från det samtalet. Arne vågar inte svara på vad klockan var då, kanske 20:15-20:20. Det var ett kort samtal som Mattias hade med Annette, de pratade knappt. Mattias var hos Arne i kanske fem minuter innan polisen kom. Arne vågar inte svara på om han berättade för Mattias om vad som hänt.

Arne tillfrågas om han packade med sig något när han åkte med ambulansen. Arne berättar att han hade med sig sin necessär. Den stod redan packad inne på bänken. Arne förklarar att han har sånt där ifall han behöver åka till lasarettet, eftersom det kan komma en morgon när han inte kan stiga upp och då är det bra att ha lite saker redo, så han brukar ha en packad väska.

Arne vet inte vem som låste dörren när han åkte iväg med ambulansen, det

kanske var polisen. På fråga hur det var med altandörren säger Arne att den var stängd men inte låst. Den går bara att låsa inifrån så den var olåst. Arne informeras om att han i förra förhöret sa att polisen låste altandörren. Arne säger att den bara går att låsa inifrån med nyckel. Han vet att polisen var där och vred och att de var ute på altanen och tittade, men han vågar inte säga om de låste. På fråga hur Arne vet att dörren var olåst säger Arne att han inte kan svara på det. Han vet bara att de gick ut den vägen och då kan de inte ha låst efter sig, det går inte gå ut den vägen och låsa efter sig.

På fråga om Arne såg vart föremålet som han blev slagen med kom ifrån säger Arne att han inte såg det. Susanne hade det inte i handen när han satt i fåtöljen. Det var inget föremål som får rum i en ficka. Arne såg inte vart hon fick det ifrån. Arne la inte märke till om de hade någon väska med sig. Susanne kom ju efter så han såg inte.

På fråga om Arne fortfarande blödde när han vaknade upp säger Arne nej, då hade det slutat. Arne minns att den stora blodfläcken var mitt framför TV:n. Arne låg framför blodfläcken. På fråga hur blodfläcken hamnade framför tv bänken säger Arne att det måste varit när han fick slaget, han började blöda i samband med det. Arne höll sig uppe en liten stund innan han hamnade på marken. På fråga om han svimmade av nära inpå att han hamnade på golvet säger Arne att han låg en stund tills de hade gått ut. Han svimmade av kanske 5 minuter efter det. Annette och Susanne var kvar i max fem minuter efter slaget. De gjorde inget för att kontrollera om han levde vad Arne märkte.

Arne vill tillägga att han inte är hundra procent säker på om han ringde Charlotte från den fasta telefonen eller om det var från mobilen.

Arne Sparr har vid tilläggförhör i tingsrätten uppgett i huvudsak följande

De inspelade förhören stämmer bra överens med vad han minns. När han fick slaget vek sig benen och han kanade ner på parkettgolvet. Han vet att han låg på parkettgolvet. Han kände att han gjorde det. Han låg inte på mattan.

Efter att han vaknat reste han sig upp och gick till hallen och tryckte på trygghetslarmet och låste upp dörren. Sen gick han till uterummet och tände

fasadbelysningen där. Dörren till uterummet var inte låst. Det är inget konstigt med att dörren var låst sen för det gör man automatiskt med en låskolv när man stänger dörren efter sig. Han har inte tänkt på det tidigare, det är därför han inte sagt något om det i polisförhör.

Han satte sig på en stol till vänster om TV:n, och satt där tills Mattias kom. Altandörren är alltid låst, man måste låsa upp den för att komma ut på altanen.

Han minns inga andra slag än det med kannan eller något liknande föremål. Varken TV eller radio var påslagna när han kom hem, ingen satte på TV:n eller radion. Han tog sig upp genom att han tog tag i soffbordet och fåtöljen. Han tar blodförtunnande medel, så om han blöder kommer det ganska snabbt men lite blod, och sen upphör det.

Han såg klockan över TV:n när Annette gick ut genom altandörren. Då var klockan 19.05.

Susanne Sparr har uppgett i huvudsak följande.

Den 1 november 2025 var hon en stund hos sin son på förmiddagen, därefter åkte hon till Skogskyrkogården och tände ljus och sedan åt hon lunch hemma med sin man. Hon och Annette hade bestämt att de skulle träffas kl. 16.50 för att besöka gudstjänsten i Barnarps kyrka som började kl 17 och slutade ungefär kl. 18. De gick in i kyrkan och satte sig på höger sida, på den sista bänken. När gudstjänsten gick mot sitt slut reste de sig och ställde sig i inre dörröppningen till vapenhuset. Kyrkvaktmästaren öppnade båda dörrarna så att de skulle se när ljusen tändes för de avlidna. Församlingen gick sedan ut genom den norra ingången, men hon och Annette gick ut genom huvudingången. Det var logiskt att ta den utgången.

De gick på vänster sida av kyrkogården, ner mot asklunden. De hade ingen brådska, utan tog den tid de behövde. De tittade på gravstenar och ljus. Hon vet inte om det kan ha tagit tio eller femton minuter till asklunden som är belägen kanske 100 meter från huvudingången. Där satte de sig på en bänk. Annette satt på sin jacka och hon satt på sina fingervantar för att bänken var fuktig. De satt och småpratade under 30 till 40 minuter. Det var mellan 5 och 6 grader ute ungefär. Ingen var i asklunden då, men det var mycket folk var i

omlopp som skulle ta sig till sina bilar. Därefter blev kyrkogården tom. Hon hade sagt till sin man att hon skulle vara hemma klockan 19 för att äta, så de begav sig därifrån strax innan kl 19.

Hon gick hemåt, och Annette gick mot sin bil. Hon var hemma strax efter kl. 19. Hon passerade tv rummet på väg till köket. Nyheterna hade precis börjat. Det är möjligt att klockan var 19.04 när hon kom hem. Hon kom hem, åt, duschade och tittade på tv. Efter en tid ringde en av hennes söner och sa att morfar var slagen och att morfadern anklagade henne och Annette. Sen ringde hennes andra son och sa nästan samma sak. Det var kaotiskt och omtumlande. Sonen sa ”förstår du inte. Morfar anklagar dig och Annette för misshandel”. Hennes man tog över samtalet, då hon inte var mottaglig för information.

Hon och Annette hade lite kontakt den kvällen. Annette vidarebefordrade sms från sin dotter Charlotte som var lite otrevliga. Det var en obehaglig situation.

Nästkommande dag åkte hon och tränade. När hon kom hem var Annettes söner och hennes söner hos henne. Mattias var fortfarande chockad. Han var inte van vid att se blod. De pratade om vad som kan ha hänt. De pratade inte om händelsen, för barnen var med. Inte mer än att hon sa ”det här tar knäcken på mig”. Hon och hennes man har skilda sovrum. De sa god natt till varandra. Hon hörde att han stängde dörren. Allt blev kolsvart för henne.

Hon tog på sig kläder och lämnade sitt hem och gick helt planlöst. Hon tog då ett dåligt beslut. Hon har varit utsatt för elakheter och anklagelser i över två år. Hon gjorde ett allvarligt suicidförsök. Nästkommande eftermiddag kom en förbipasserande person med en hund som fick vittring på henne. Hon fick vård i rätt tid och klarade sig. Det är hon oerhört tacksam för.

Hon har fått professionell hjälp efter detta. Läkarna tror att anklagelserna om att hon skulle utsatt sin pappa för detta var droppen för henne.

Hon kan bara se att det finns två personer som gynnas av detta, och det är inte Annette eller hon själv. Hon vet inte om Charlotte och Arne vet om att hon och Annette har startat en rättsprocess för att ogiltighetsförklara testamenten. Det skulle kunna vara ett motiv.

Hon stänger aldrig någonsin av sin telefon. Hon sätter den i flygplansläge när

hon flyger. Hon satte mobilen på ljudlöst innan hon gick hemifrån den aktuella dagen. Hon använde inte den förrän hennes son Marcus ringde och sa att Arne berättat att han blivit slagen av henne och Annette. Sen ringde hennes andra son, Christoffer. Hon minns inte om hon satte på ljudet på mobilen igen innan eller efter Marcus ringde henne.

Annette Sparr har i huvudsak uppgett följande.

Den 1 november var hon på innebandy. Hon skulle träffa Susanne kl. 16.50. Hon satte sig i kyrkan tillsammans med Susanne och en granne till denne. Hon hade åkt bil till kyrkan för att hon hade svårt att gå.

Efter en stund tittade hon på klockan på sin telefon. Den var då 17.20. Hennes telefon stängdes av då.

När gudstjänsten tog slut gick församlingen ut genom den norra ingången medan hon och Susanne gick ut genom den västra ingången. Hon vet inte om någon annan också gick ut genom den ingången.

Hon och Susanne gick direkt ner mot asklunden. Det tog ungefär tio till femton minuter. Hon gick långsamt för hon hade ont i knäet. De hade inga tider att passa heller så de tog det lugnt. När de kom till asklunden var de själva där. De satte sig på bänken mitt emot minnesstenen i asklunden.

Hon såg varken Arne eller Charlotte vid minnesstenen, däremot såg hon dem inne i kyrkan.

När de suttit där en stund gick hon till sin bil och körde hem. När hon kom hem satte hon sin mobiltelefon på laddning. Den var fortfarande avstängd då.

Hon pratade sedan med Mattias i några minuter vid 19.30 och med en kompis.

Senare ringde Christoffer och sa att han var på väg upp och berättade vad som hänt. Mattias skulle också komma. Mattias sms:ade henne och kom efter kl. 21 någon gång. Han berättade att hon och Susanne blivit anklagade att ha slagit Arne. Hon ringde polisen på fredagen och ville prata med utredaren. Hon pratade med någon på polisen som frågade hur hon visste att hon var misstänkt, på vilket hon svarade att hennes dotter och hennes pappa hade sagt det. Hon fick inte prata med utredaren.

Sms:et som hon skickat till sin väninna där hon skrivit ”Är på sjukhuset. Vi som gjort det” var menat lite ironiskt. Ibland kan det vara ett sätt att skydda sig själv också. Det var bara att det var så dumt. Kan man inte slå ihjäl en fågel kan man inte ge sig på en människa.

Hon har varit sjukskriven på grund av besvär med sitt knä. Hon träffade en sjukgymnast på vårdcentralen och senare en läkare och blev sjukskriven under två veckor. Efter det fick hon en anpassad tjänst på sitt arbete.

Den 26 november träffade hon en sjukgymnast på Omni, som undersökte henne med ultraljud och sa att det var något med menisken. Hon skulle få laserbehandling mot det.

Hon kunde inte leka med sina barnbarn på grund av sina besvär. Hon har inte kunnat komma ner i huksittande på flera år. Hade hon hamnat på golvet hade det varit väldigt svårt för henne att komma upp. Hon har inte kunnat belasta eller ligga på knäet.

Hon har inte kraft att övermanna en person. Hon har en muskelsvaghet i hela kroppen, förutom knäbesvären, och även en smärtproblematik.

Det är för jävligt att hennes egen pappa sagt att hon har gjort detta. Det finns inga ord för vad Charlotte och Arne gör. De är i symbios och släpper inte in någon annan. Hon är helt säker på att Arne matförgiftade sig själv för att slippa vara med på bouppteckningen.

Arne och Charlotte har ringt till släktingar och snackat skit och försökt stötta ut henne och Susanne från familjen.

Det skulle inte förvåna henne om Arne och Charlotte lejt någon för att göra det. Arne och Charlotte gör allt för att det ska gå åt helvete för dem. Det är jävligt tragiskt.

Hon hade ingen fungerande nyckel till Arnes bostad den 1 november.

Mattias Sparr har uppgett i huvudsak följande

Han gick in genom en öppen ytterdörr och såg Arne som satt på en stol till vänster om tv-bänken. Det första Arne frågade var ”vem är du?” och sen ”vem

har ringt hit dig?” Han tyckte det var lite konstigt att Arne inte kände igen honom. Han sa ”jag är Mattias” och att Charlotte hade ringt dit honom för fem minuter sen.

Lägenheten var helt som vanligt när han kom dit. Det enda ovanliga var två blodpölar vid tv-bänken annars var det inget att anmärka på. Arne brukar ha ordning och reda.

Han satte sig i fåtöljen. Arne frågade vad han tyckte om att Susanne och Annette hade gjort det. Han bad Arne berätta vad som hade hänt och Arne sa då hur han hade upplevt det. Arne berättade för honom att han och Annette hade suttit utanför och pratat i tio minuter. Sen skulle han gå in och då kom Susanne och föste in honom. De misshandlade honom i tjuo till trettio minuter. De stoppade in en trasa i munnen på Arne. Arne sa också att denne blivit slagen i huvudet med en metallbunke eller metallkanna.

Arne sa att denne såg hur Annette och Susanne gick de ut på altanen och berättade att han (Arne) tuppade av under ungefär trettio minuter. Arne berättade för honom att han därefter ringde till hemtjänsten och sedan till Charlotte, som i sin tur hade ringt honom.

Arne satt lättelugn när han kom hem till denne. Det var en chockartad och konstig känsla och han blev både arg och ledsen. Han kan ha sagt till polisen att Arne är gammal och har lite dåligt minne.

De satt där en stund innan polisen kom med hemtjänsten. Han gick ut och fick ha ett förhör med den ena polisen. Arne satt och hade förhör med poliserna. Efter en stund kom ambulansen.

Han frågade polisen om han fick städa upp blodet. Det kan du göra sa polisen för de hade sett det de behövde. Han gick in på toaletten och hämtade skurhink och trasa och frågade polisen om denne hade plasthandskar. Polisen gick ut i bilen och hämtade två par. Sen började han städa. Han städade bara undan blod på parketten. Det fanns inget blod på mattan.

Det stämmer absolut inte att polisen bad honom avbryta sin städning. Polisen Joakim gick ut och hämtade två par handskar till honom.

Han sa nog till polisen att Arne är gammal och har dåligt minne. Han har hört att Arne kört på fel sida av vägen och sådär. Han kan säkert ha sagt till polisen att Arne är senil, men för honom kan det vara att man är glömsk.

Han lämnade Arne och gick hem till sin mamma.

I efterhand tänkte han på att det såg helt normalt ut i lägenheten och att kläderna hängde på galgar i hallen.

Daniel Jansson har uppgett i huvudsak följande

Han är Arne Sparrs granne och bor vägg i vägg med denne. Väggen som Arne har tavlor på är vägg i vägg med hans vardagsrum. Det är inte lyhört.

Den 1 november hörde han någon som grejade och sköt med altandörren. Någon hade kastat ägg på hans hus tidigare och därför tittade han ut. Han såg en granne som gick med en hund och en bil som gasade och åkte iväg.

Innan ljudet från altandörrarna hörde de en aktivitet som lät lite annorlunda, en duns eller något, men han tänkte inte specifikt på det.

Det var närmare klockan 19.30 än 19.00 skulle han säga. Hans sambo har ett alarm som ringer vid 19-tiden och därefter grejade hon i köket en stund.

Han kan inte svara på om dunsen var före ljudet från altandörren. Det kan ha varit som han berättat i polisförhör att dunken var före ljudet från altandörren.

Carl-Johan Åkesson har uppgett i huvudsak följande

Han arbetar som mäklare. 2014 köpte Arne och Solvig Sparr sin bostad genom honom.

Arne Sparr ringde honom sedan under hösten 2025, när Arnes fru Solvig hade gått bort. Arne Sparr ville flytta till centrala Jönköping om förutsättningarna var rätt. Det var ingen brådska med att sälja bostaden.

De var också tvungna att vänta på att bouppteckningen skulle stämpas. Det går att sälja bostaden innan dess, men då med förbehåll om att bouppteckningen måste stämpas innan försäljningen kan gå igenom.

Annonsen publicerades den 21 oktober 2025 och priset var satt till 1 995 000

kronor. Arne Sparr har koll på läget, han vill att allt ska gå rätt till. Arne har ordning och reda på sina papper och en bra uppfattning om tid och rum.

Han fick ett samtal från någon under en lördag om att bouppteckningen inte var stämplad. Personen ville att de skulle pausa eller stänga ner försäljningen eftersom den inte var stämplad. Han informerade då om att man får sälja en bostad med förbehåll om att stämpla bouppteckningen.

Han upplevde samtalet som stressat men när han förklarade hur man kan göra rent juridiskt var det slut på samtalet.

Charlotte Bostig har uppgett i huvudsak följande

Annette är hennes mamma, Susanne är hennes moster, Arne är hennes morfar och Mattias är hennes lillebror.

Arne frågade henne om hon kunde följa med till gudstjänsten den aktuella dagen. De kom i en egen bil och anslöt ungefär klockan 16.30. Efter gudstjänsten samtalade hon och hennes morfar med prästen Stine. Hon såg varken Annette eller Susanne på gudstjänsten.

De satt längst fram på vänster sida i kyrkan. De gick in i kyrkan via den stora entrén, och sedan när gudstjänsten av slut gick de ut på vänster sida via en sidoingång där en psalm sjöngs. Hennes morfar gick till bilen och hon och hennes sambo gick till hennes mormors grav. Hon ringde till sin morfar vid kl. 18.50 för att försäkra sig om att han kommit hem, men han svarade inte.

Hon skulle äta ute med sin sambo och några vänner. Runt kl. 20 ringde Arne och berättade att Annette och Susanne slagit ner honom, och att en ambulans var på väg.

Hon ringde sin bror Mattias som bor nära Arne och sa vad som hänt och bad honom åka till Arne. Hon kunde inte åka själv för hon hade druckit ett glas vin.

Hon och hennes sambo städade hos Arne dagen efter händelsen. Det var blod på rullatorns ben. Hon knackade på hos Arnes granne Daniel för att höra om han sett någonting.

Hon kände inget tvivel på vad som hänt. Hon var så galet arg och ledsen.

Eva Blomquist har uppgett i huvudsak följande

Hon var i Barnarps kyrka den 1 november förra året. Hennes barns farfar hade gått bort under året och de gick på en minnesgudstjänst i kyrkan av den anledningen.

Gudstjänsten började kl. 17 och var slut runt kl. 18. Det var mycket folk i kyrkan. Gudstjänsten avslutades med att kyrkobesökarna gick ut genom en av sidoingångarna och sjöng en psalm tillsammans utanför kyrkan. Efter det upplöstes gudstjänsten och folk gick åt olika håll.

Hon och hennes sällskap gick därefter ner till minneslunden för att titta på en minnesplakett efter barnens farfar och tända ljus. Sällskapet gick i olika omgångar men tillsammans ändå. De var cirka tio i sällskapet.

Det var andra människor i rörelse på kyrkogården.

De var inte länge vid stenen. Mellan fem och tio minuter, men ingen längre stund. Hon tänkte sätta sig på bänken intill minnesstenen men det var blött och därför ville hon inte sätta sig där. Hon kände på bänken så hon vet att ingen annan satt där.

SKÄL

Skuld

Allmänna utgångspunkter

I brottmål krävs för fällande dom att domstolen genom den utredning som har lagts fram finner det ställt utom rimligt tvivel att de åtalade har begått den gärning som åklagaren påstår.

Högsta domstolen har i flera rättsfall förklarat att detta innebär att det för en fällande dom krävs att domstolen finner att det genom den utredning som har lagts fram i målet är ställt utom rimligt tvivel att den tilltalade har begått den gärning som åklagaren påstår. I kravet ligger att utredningen ska vara så fullständig att det inte finns anledning att anta att ytterligare undersökning

skulle ändra bedömningen; domstolen ska på grundval av den presenterade utredningen kunna dra slutsatsen att det inte finns andra möjliga förklaringar till händelseförloppet. Om det i något avseende kvarstår osäkerhet sedan utredningen har lagts fram, t.ex. när det gäller andra tänkbara gärningsmän, kan detta leda till att beviskravet inte är uppfyllt.

Enligt 35 kap. 1 § första stycket rättegångsbalken ska domstolen avgöra vad som är bevisat i målet efter en samvetsgrann prövning av allt som har förekommit.

Innebörden av bestämmelsen är att det råder fri bevisföring och fri bevisprövning. Detta innebär emellertid inte att värderingen av den bevisning som åberopas är helt överlämnad åt domstolens skönsrättsliga bedömning. I rättspraxis har vissa principer för bedömningen utvecklats. Samtidigt har Högsta domstolen tydligt framhållit att principer och riktlinjer för bevisbedömningen måste behandlas med försiktighet och urskillning och att det inte är möjligt att ange en modell för bevisbedömningen som kan tillämpas i alla olika typer av mål. Det viktiga är att bedömningen grundas på rationella skäl och innefattar en objektivt grundad och strukturerad analys av bevisningen.

När det påstås att en gärning har utförts av flera personer tillsammans och i samförstånd krävs sådan bevisning på individnivå att man beträffande var och en av de inblandade - med det beviskrav som gäller i brottmål - kan konstatera att de har medverkat i brottets utförande på ett sådant sätt att de är att betrakta som medgärningsmän.

HD har vidare angett ett antal kriterier som kan vara behjälpliga vid bedömningen av en utsaga från målsäganden. Det förhållandet att en utsaga är klar, lång och detaljrik kan oftast vara tecken på att den är sann, medan det saknas egentligt stöd för att anse att konstansbrister (i bemärkelsen att lägga till eller ta bort information) är ett kriterium på bristande tillförlitlighet. Det finns dock anledning att vara observant på att kriterierna kan vara svåra att använda vid bedömning av utsagor från personer som av olika skäl har en bristande förmåga att uttrycka sig muntligen. (Se rättsfallet NJA 2017 s. 316)

Eftersom det är svårt att bedöma en utsaga med ledning av det allmänna

intryck som förhörspersonen ger eller av icke verbala faktorer i övrigt finns det dock i första hand anledning att lägga vikt vid faktorer som avser innehållet i berättelsen som sådan och hur väl de lämnade uppgifterna stämmer överens med den övriga bevisningen.

Bedömningen i det här fallet

Av den återopade bevisningen framgår följande.

Arne Sparr ringde kl. 19.51 genom sitt trygghetslarm och berättade att han blivit slagen och låg i sin lägenhet. Han uppgav att han hade vaknat upp efter att ha blivit slagen av sina barn. Kl. 19.56 ringde han på nytt genom trygghetslarmet. I samtalet upprepade han att han hade blivit slagen. Han uppgav att det var hans ”bägge flickor” Annette Sparr och Susanne Sparr som hade varit där och slagit ner honom.

Polis tillkallades. En av poliserna som kom till platsen har angett följande i en promemoria daterad den 9 december 2025:

Patrull kommer till brottsplatsen där vi möts av målsägande och hans barnbarn. Hemtjänsten ansluter samtidigt som polis till platsen. Det är barnbarnet som öppnar dörren till patrullen. Arne är då sittandes på en stol i vardagsrummet. Vi samtalar med Arne som uppger att han blivit slagen av sina döttrar.

Vid första anblick ligger det rikligt med blod på golvet i anslutning till tv-bänken i vardagsrummet. Vi kan även iaktta blodstänk upp mot tv-bänken. Under tiden patrull samtalar med vittne och kontaktar JB så börjar barnbarnet att städa i vardagsrummet. Han torkar bland annat av golvet där blodet låg intill bänken. I samband med att patrull iakttar detta så ber vi honom att sluta städa. Vi kan ej iaktta blod eller blodrester på några övriga platser i bostaden.

Arne förtydligar, att döttrarna hade lämnat genom altandörren baktill mot fastigheten. Patrullen kontrollerar altandörren som var låst. Utanför altandörren är det även skjutdörrar i anslutning till uterummet, även de dörrar var låsta.

Ambulans anlände till platsen och Arne Sparr fördes till sjukhus där han kom

att vårdas under en tid.

Rättsmedicinalverket har bedömt de påvisade skadorna. Bedömningen bygger på journalanteckningar från Region Jönköpings län; mottagningsbesök ortopediska akutmottagningen i Jönköping från den 1 november 2025 samt från inläggningstiden på öron-, näsa- halsvårdenhet och fram till utskrivning den 11 november 2025. Rättsmedicinalverket har även haft tillgång till fotodokumentation med fotografier daterade den 2 november 2025, den 4 november 2025 och den 7 november 2025.

Det framgår av Rättsmedicinalverkets yttrande att Arne Sparr sedan tidigare behandlats med blodförtunnande medicin i form av Eliquis, och att han bland annat diagnostiserats med hjärtsvikt och en tidigare stroke.

I yttrandet har angetts att följande yttre skador finns beskrivna och/eller fotodokumenterade:

A. Högt i pannans högra sida, ett område som mäter ca 6 cm i diameter innehållande missfärgning, svullnad och ca 4 st lätt bågformade sårskador. (journaltext, datortomografisk undersökning, foton daterade 2025-11-04 och 2025-11-07).

B. Högt på huvudets vänstra sida, nära den främre hårgränsen; en möjlig missfärgning (fotografi 2025-11-04).

C. På ansiktets högra sida, i ett område innefattande huden omkring det högra ögat, kindens övre och nedre del, örat och område runt örat och käken; en stor sammanflytande blåaktig missfärgning som på de senare bilderna även innefattar halsens högra sida (fotografi 2025-11-02, 2025-11-04 och 2025-11-07), samt en underliggande intryckt fraktur av det högra kindbenet (os zygomaticum, datortomografisk undersökning). Även blåmärke på insidan av den högra kinden och i den mjuka gommen samt i det högra ögat finns dokumenterade i journalanteckning från 2025-11-07.

D. Nertill i pannans medellinje, en möjlig yttlig hudavskrapning (fotografi 2025-11-04).

E. Precis under det vänstra ögonbrynets yttre del; en sårskada (fotografi 2025-

11-04).

F. På huden omkring den vänstra ögonvrån och ner på kinden under ögat; en missfärgning (fotografi 2025-11-04).

G. Längs den högra ögonglobens inre rand och på näsryggen, flera ytliga sårskador med ett huvudsakligen snett förlopp från höger ner mot vänster (journalanteckning 2025-11-03 fotografi 2025-11-04 och 2025-11-07).

H. Nedanför den vänstra mungipan; en underhudsblödning (fotografi 2025-11-04).

I. På sträcksidan av den vänstra underarmen; en yttlig sårskada.

Av yttrandet framgår också att det till Rättsmedicinalverket inkommit en bildbilaga med fotografier tagna av polis i samband med anmälan den 1 november 2025. Följande skador har beskrivits av Rättsmedicinalverket.

1. Högt i pannans högra sida; ett område med blåviolett missfärgning, svullnad och flertalet blödande, oregelbundna sårskador som är orienterade i olika riktningar (relateras till ovan beskrivna skada A).

2. Högt på huvudets vänstra sida, nära den främre hårgränsen; en blårod, tillnärmelsevis skarpt avgränsad missfärgning som uppskattas mäta ca 5 x 4 cm (relateras till ovan beskrivna skada B).

3. Längs det högra ytterörats övre och bakre kant; en blåviolett missfärgning (relateras till del av ovan beskrivna skada C).

4. Centralt på den högra kinden; en längsförlöpande blåviolett, förhållandevis skarpt avgränsad blåviolett missfärgning som sträcker sig från okbenet ner till käken (relateras till del av ovan beskrivna skada C).

5. Vid det vänstra ögonbrynet yttre del; en möjlig sårskada med blodrinning (relateras till ovan beskrivna skada E).

6. Längs den högra ögonglobens inre kant mot medellinjen; en möjlig sårskada med blodrinning. På näsryggen; flera möjliga små sårskador med blodrinning (relateras till ovan beskrivna skada G och troligt även F).

7. På hudbryggan mellan överläppen och näsan, i medellinjen; en möjlig liten sårskada/hudavskrapning.
8. På läppens högra sida; en möjlig sårskada med omkringliggande blodbesudling.
9. Centralt på halsens vänstra sida ses i två stycken närliggande, tvärförlöpande blåviolettera missfärgningar som uppskattas mäta ca 4 x 2 respektive 1 x 1 cm.
10. Centralt på den vänstra underarmens sträcksida ses en ytlig, blödande sårskada med omkringliggande blåviolett missfärgning. Sårskadan mäter uppskattningsvis 3 x 2 cm (relateras till ovan beskrivna skada I).

Följande har angetts under rubriken skadornas uppkomstsätt:

De dokumenterade fynden talar starkt för att samtliga skador orsakats av trubbigt våld. Skadan på armen (10/I) har ett utseende som starkt talar för att den orsakats av skrapande mot ojämn yta, exempelvis genom glidande islag. Skadorna på halsen (nr. 9) har utseende och placering som talar för att de har uppkommit genom hårt tryck eller träff med eller mot hårt föremål. Övriga skador har ett utseende som starkt talar för att de uppkommit till följd av träffar med eller mot hårda föremål eller ytor.

Skadorna 2/B och 1/A på huvudet och frakturen på kindbenet (4, del av C) har lokalisation och utseende som talar för att de uppkommit vid separata träffar.

Skadorna 7 och 8 vid munnen har utseende som talar för att de orsakats av minst en träff med eller mot hårt föremål men är även förenliga med att ha uppkommit genom att hårt tryck mot området, där skada 7 är förenlig med att ha orsakats av exempelvis naglar.

Skadorna på näsan och i ögonregionerna (nr. 6/F+G och 5/E) har ett utseende som talar för att de orsakats av en eller flera träffar med eller mot hårt föremål. Lokalisationen och utseendet av skadorna kan tala för att de orsakats av påsittande glasögon som träffats eller träffat en hård yta och dragits av eller klämts fast. Polis på plats har antecknat att målsägandes glasögon låg trasiga på platsen.

Skadebilden är förenlig med målsägandes utsaga om tryck/tag/grepp mot

näsa/munregionen och flertalet träffar av slag med hand och föremål, möjligt en metallkanna, mot huvudet, så som målsäganden har berättat.

Skadebilden talar emot att de uppkommit vid ett eget fall, oaktat om TV-bänken träffats eller inte. Utseendet på skada 1/A talar emot att den uppkommit till följd av träff(ar) mot någon av de avfotograferade delarna av TV-bänken. Det kan inte uteslutas att en eller flera av de övriga skadorna orsakats av en eller flera träffar vid exempelvis islag eller stötar mot TV-bänkens delar.

Skadebilden är inte typisk för vad som vanligtvis ses vid självpåförda skador.

En brottsplatsundersökning genomfördes den 26 november 2025, dvs. 25 dagar efter händelsen. I undersökningen finns antecknat att polispatrullen fotodokumenterade vardagsrummet där det fanns blodbesudlade områden på golvet vid en tv-bänk. Det har angetts att Arne Sparrs barnbarn Charlotte Bostig hade städats platsen för att det skulle vara rent tills Arne Sparr kom hem. Charlotte Bostig uppgav att hon städade bort blod på golvet, på tv-bänken, på rullatorn samt att hon tvättat en dyna som legat på en stol intill tv-bänken.

Vid undersökningen kunde konstateras att det fanns blodbesudlingar på ryggstödet i huvudhöjd och på vänstra armstödet på en fåtölj. Blodbesudling fanns på radion som stod på byrån bredvid fåtöljen.

På tv-bänkens högra sida fanns blodbesudlingar på framsidan och på högra kortsidan. De blodbesudlingar som fanns kvar var utdragna och påverkade efter städning. I nederkant av tv-bänken fanns en tunn utskjutande list där blod ansamlats. På högra kortsidan fanns två stycken rinningar av blod. På golvet, väggen eller dörrarna i anslutning till tv-bänken iaktogs inga synliga blodbesudlingar. Det fanns även en bloddroppe på bänken framför micron i köket och på ett glas vid diskhon.

Annette Sparrs och Susanne Sparrs respektive bil och ett urval av deras kläder togs i beslag och undersöktes av polisen i början av december. Inga besudlingar som bedömts vara relevanta för utredningen påträffades vid undersökningarna.

Av polisens promemoria framgår att de utredningsåtgärder som vidtogs av den ingripande patrullen var att hålla förhör med Arne Sparr, med barnbarnet på

plats och med en granne samt att fotografera Arne Sparr och förhållandena på platsen.

Det vidtogs således inte andra relevanta utredningsåtgärder än ovan nämnda för att säkra eventuella spår på brottsplatsen eller att klarlägga händelseförloppet.

Detta är en viss brist som får anses falla tillbaka på åklagarsidan. Det råder dock, som ovan nämnts, fri bevisföring och fri bevisprövning. Tingsrätten ska grunda sin bedömning på rationella skäl efter en objektivt grundad och strukturerad analys av bevisningen.

Med det sagt kan tingsrätten konstatera att det saknas teknisk bevisning som binder de tilltalade till platsen för den påstådda gärningen. Vid den undersökning som genomfördes av de tilltalades bilar och kläder en dryg månad efter händelsen har inte heller några besudlingar som bedömts vara relevanta för utredningen säkrats.

Däremot finns det direkt bevisning i form av ett tydligt utpekande från målsäganden. När det gäller uppgifterna från målsäganden gör tingsrätten följande avvägningar. Arne Sparr har redan i det första samtalet via sitt trygghetslarm uppgett för operatören att han blivit slagen i ansiktet och att det var hans döttrar som gjorde det. Han har sedan upprepat detta för den första polispatrullen på plats, till sitt barnbarn Mattias Sparr som kom till platsen och till sjukvårdspersonal. Vid samtliga polisförhör därefter har han hållit fast vid den uppgiften. Han har vidare konsekvent berättat att han mötte upp Annette Sparr utanför bostaden och att han satt på en stol och samtalade med henne en stund innan Susanne Sparr dök upp från sidan och att han då knuffades in i bostaden. Det ska noteras att det inte finns någon stol utanför ytterdörren på de återopade fotografierna tagna vid brottsplatsundersökningen den 26 november 2025. Dock syns på bilderna att en rollator med möjlighet att sitta på är placerad utanför ytterdörren.

Arne Sparr har också vid de förhör som spelats upp inför rätten lämnat i huvudsak samma uppgifter om vilket våld han utsatts för och detaljerat berättat att Susanne Sparr och Annette Sparr höll ner honom medan Susanne Sparr förde in ett mjukt bollliknande föremål i hans mun och att Annette Sparr höll

fast honom när Susanne Sparr täppte till hans mun och näsa så att andnöd uppstod. När han lyckats freda sig ska Susanne Sparr ha slagit honom i huvudet med ett hårt föremål av metall, en kanna eller gryta eller liknande, varpå han föll till golvet och blev liggande. Han har uppgett att han inte minns om han slog i tv-bänken då men har uppgett att han inte kan utesluta att han snuddade bänken.

Att han från ett förhör till ett annat har lämnat något olika uppgifter om sin placering på golvet och om andra detaljer kring händelseförloppet framstår inte som märkligt med tanke på det våldsamma skeende han beskrivit. Hans berättelse om upprinnelsen till händelsen samt om det våld som han därefter utsattes för är i relevanta delar lång, klar och detaljrik och konsekvent över tid.

Det har framgått att den inre altandörren saknar låsvred från utsidan. Däremot kan de yttre altandörrarna gå i lås av sig själva om de stängs utifrån.

Polisen har i sin pm, upprättad en dryg månad efter händelsen, uppgett att altandörren var låst. Det ska dock beaktas att promemorian innehåller uppgifter som är i hög grad tveksamma. Det har således angetts att barnbarnet började städa självmant och avbröts av poliserna. Barnbarnet i fråga, Mattias Sparr, har dock uppgett att han frågade poliserna om han kunde städa bort blodet och fick klartecken till det, samt att en av poliserna gick till polisbilen och hämtade plasthandskar åt honom för ändamålet. Mattias Sparr har varit helt säker på att det var så det gick till. Det finns ingen anledning att ifrågasätta Mattias Sparrs detaljerade uppgifter i den här delen.

Arne Sparr har i sina första förhör sagt att dörren måste varit olåst eftersom gärningspersonerna tog den vägen och inte kan ha låst den utifrån. Han har också uppgett att poliserna låste dörren. Han har i sitt sista tilläggsförhör modifierat den uppgiften och sagt att han efter att ha vaknat till gick ut på altanen och tände fasadbelysningen och att han därefter kan ha låst dörren när han gick in igen.

Att uppgiften lämnats i ett sent skede innebär att den måste bedömas med särskild försiktighet. Dock, för bedömningen av Arne Sparrs uppgifter om våld blir det under alla förhållanden av avgörande betydelse vilket stöd dessa får av rättsintyget. Om han blivit utsatt för våld av andra personer måste altandörren

ha låsts inifrån om personerna tog sig ut från lägenheten genom den dörren, även om det i efterhand inte gått att klarlägga med säkerhet i vilket skede, och av vem, dörren kom att låsas.

Att förövarna tog sig ut genom altandörren får också visst stöd av vittnet Daniel Janssons uppgifter. Han har berättat att han hörde en duns från Arne Sparrs lägenhet och därefter hur altandörrarna sköts åt sidan. Han har i tid placerat sina iakttagelser till ”närmare 19.30”. Tidsangivelsen framstår som något oklar och har av Daniel Jansson hängts upp på att hans sambos alarm ringde vid 19-tiden och att han hörde ljuden en tid därefter. Arne Sparr har själv uppgett att han tittade på klockan när Susanne Sparr lämnade genom altandörren och sagt att den då var 19.05.

Bådas tidsangivelser rymmer ett visst mått av osäkerhet, men Daniel Janssons uppgifter får anses ge stöd för att någon lämnade bostaden genom altandörren vid en tidpunkt som är förenlig med Arne Sparrs uppgifter.

Det kan vidare konstateras att Arne Sparrs uppgifter om vilket våld han utsatts för får starkt stöd av rättsintyget. Sålunda har det i rättsintyget konstaterats att skadebilden talar emot att skadorna uppkommit vid ett eget fall, oaktat om tv-bänken träffats eller inte. Utseendet på skada 1/A (högt i pannans högra sida) talar emot att den uppkommit till följd av träff eller träffar mot någon av de avfotograferade delarna av tv-bänken. Det kan, enligt rättsintyget, inte uteslutas att en eller flera av de övriga skadorna orsakats av en eller flera träffar vid exempelvis islag eller stötar mot tv-bänkens delar.

Rättsintyget ska ses i ljuset av de lämnade uppgifterna och tingsrätten kan konstatera att skadornas placering vid mun, näsa och huvud stämmer överens med det våld Arne Sparr beskrivit att han utsatts för, dvs. att Susanne Sparr höll för hans näsa och mun och försökte trycka in ett föremål i munnen på honom samt att Susanne Sparr när han lyckats freda sig slog honom hårt i huvudet med ett föremål. Det beskrivna händelseförloppet får också starkt stöd av den uppkomna skadan på armen som enligt rättsintyget har ett utseende som starkt talar för att den orsakats av skrapande mot ojämn yta, exempelvis genom glidande islag. I ett avseende avviker rättsintyget något från de uppgifter som Arne Sparr har lämnat i sina senare förhör, nämligen att lokaliseringen på

skadorna på huvudet och kindbenet talar för att de uppkommit vid separata träffar, vilket skulle innebära att Arne Sparr i så fall ådragit sig skadorna genom två träffar. Arne Sparr har dock bara sagt sig minnas ett slag med metallföremålet mot sitt huvud. Men det beskrivna händelseförloppet måste ha varit chockartat och att det finns skador som inte fullt ut kan förklaras med hans lämnade uppgifter innebär inte det finns anledning att ifrågasätta tillförlitligheten eller trovärdigheten av hans uppgifter i stort, i all synnerhet som rättsintyget i förening med Arne Sparrs uppgifter inte lämnar utrymme för någon annan rimlig förklaring än att han utsatts för våld av andra personer.

Det innebär att rättsintyget, i förening med Arne Sparrs egna uppgifter, utesluter ett alternativt händelseförlopp där han ramlat och slagit sig, en eller flera gånger.

Det ska tilläggas att Arne Sparr har uppenbara fysiska besvär relaterade till ålder och sjukdom men det har inte kommit fram någonting som talar för att han skulle ha nedsatt kognitiv förmåga. Arne Sparr har i de inspelade förhören som spelats upp i tingsrätten och i de tilläggsförhör som hållits med honom i tingsrätten gett ett klart och adekvat intryck.

Utredningen är därför, vid en samlad bedömning, sådan att det är styrkt att Arne Sparr utsatts för våld i den omfattning som han själv berättat om.

Frågan är då vem som har utsatt Arne Sparr för våld. Det finns inget utrymme för att Arne Sparr skulle ha misstagit sig om att det var hans döttrar som gjorde det. Det innebär att Arne Sparr i så fall, om det inte var döttrarna som gjorde det, skulle rikta falska beskyllningar mot dem. Visserligen har det tydligt framgått att Arne Sparr och hans döttrar har en mycket ansträngd och konfliktfylld relation och att familjen är djupt delad i två läger, med Arne Sparr och barnbarnet Charlotte Bostig på ena sidan och resterande familjen på andra sidan, men att Arne Sparr av den anledningen skulle skylla på sina döttrar när någon annan eller några andra utsatt honom för omfattande våld framstår inte som ett rimligt antagande. Det har inte heller kommit fram någonting som ger anledning att anta att andra personer skulle ha motiv att skada Arne Sparr.

Därutöver kan följande konstateras. Annette Sparr och Susanne Sparr har förnekat att de varit i Arne Sparrs bostad vid det här tillfället och båda uppgett

att de vid tidpunkten befann sig tillsammans med varandra i en asklund utanför Barnarps kyrka, dit de gått vid 18-tiden efter att först ha besökt en minnesgudstjänst i kyrkan. De gick till asklunden för att titta på en minnesplatta efter sin mor och för att samtala. De ska ha suttit på en bänk mitt emot stenen med minnestavlan i 30 till 40 minuter.

Uppgifterna har kontrollerats och åklagaren har åberopat vittnet Eva Blomquist, som inte har några kopplingar till familjen Sparr. Eva Blomquist var på samma minnesgudstjänst i Barnarps kyrka som Annette Sparr och Susanne Sparr. Eva Blomquist har berättat att hon och övriga kyrkobesökare lämnade kyrkan genom den norra ingången varpå minnesgudstjänsten avslutades utanför kyrkan med en gemensam psalm. Efter detta gick Eva Blomquist och hennes sällskap på tio personer till en sten där minnesplaketten efter hennes barns farfar satt för att tända ljus. Det har av den skriftliga bevisningen framgått att det var samma sten som minnesplaketten efter Annette Sparrs och Susanne Sparrs mamma var uppsatt på.

Eva Blomquist har sagt att det inte fanns någon annan person vid minnesstenen. Hon har vidare uppgett att hon tänkte sätta sig på bänken mitt emot stenen men att den var våt och att hon därför lät bli att göra det. Efter fem till tio minuter lämnade hon och hennes sällskap platsen. Det satt ingen annan på bänken då. Däremot var det ganska mycket folk i rörelse på kyrkogården.

Eva Blomquists uppgifter, som framstår som trovärdiga och tillförlitliga, synes oförenliga med ett händelseförlopp där Annette Sparr och Susanne Sparr gått ner till stenen direkt efter gudstjänsten. De gick, enligt vad de själva berättat, ut från en annan ingång än övriga och ner till asklunden. Även om de gick väldigt långsamt måste de i så fall rimligen ha hunnit till bänken långt före Eva Blomquist som gick ut tillsammans med övriga kyrkobesökare och deltog i den gemensamma psalmen innan hon gick till stenen med minnesplaketten. Uppgifterna från Susanne Sparr och Annette Sparr, där de ger varandra alibi, förtar därför inte nämnvärt värdet av den bevisning som åklagaren åberopat.

Det har vidare framgått att Annette Sparrs telefon varit avstängd mellan kl. 17.15 och 19.36 den aktuella dagen och att Susanne Sparrs telefon inte har

varit aktiv och registrerat händelser mellan kl. 16:37:18 och 19:09:37, vilket av IT-forensiker beskrivits som avvikande för tidsperioden. Det är enligt den IT-forensiska rapporten inte möjligt att säga om telefonen varit avstängd, varit i flygplansläge eller varit påslagen men att inga händelser registrerats eller att händelserna inte finns kvar. Under alla förhållanden har det inte framkommit några uppgifter om telefonaktivitet som klarlägger Annette Sparrs och Susanne Sparrs förehavanden vid brottstidpunkten. Inte heller den utredning som Susanne Sparrs försvarare har presenterat ger någon klarhet i den frågan.

Annette Sparr har åberopat ett journalutdrag efter ett mottagningsbesök som hon gjort hos en fysioterapeut på Omni Fysio den 26 november 2025, där det bland annat har antecknats att hon inte klarar att göra squats, dvs. benböj. Tingsrätten konstaterar att journalutdraget inte på något sätt utesluter att hon kunnat vara delaktig i våldet mot sin fysiskt sköra pappa tre veckor dessförinnan.

Tingsrätten konstaterar således att Arne Sparrs uppgifter om våld är detaljerade och klara och att de får starkt stöd av det åberopade rättsintyget, att han direkt och konsekvent pekat ut Annette Sparr och Susanne Sparr som gärningsmän, att deras egna uppgifter om sina förehavanden vid tillfället för gärningen har kontrollerats och att vittnesmålet från Eva Blomquist motsäger vad de uppgett, samt att det inte finns något rimligt alternativt händelseförlopp som kan förklara hur Arne Sparr fått sina skador.

Det innebär att det vid en samlad bedömning är ställt utom rimligt tvivel att Annette Sparr och Susanne Sparr tillsammans och i samförstånd trängt in i Arne Sparrs bostad, betvingat honom rörelsefriheten genom att hålla fast honom, täppa till hans mun och näsa så att andnöd uppstod samt utdela i vart fall ett slag mot huvudet med tillhygge. Under delar av gärningen låg målsäganden ner. Våldet medförde en intryckt fraktur på det högra kindbenet, sårskador med omkringliggande underhudsblödning på huvudets högra sida, i ögonregionerna och på näsan, på hudbryggan mellan munnen och näsan, vid munnens högra sida och på den vänstra armen, blåmärken på huvudet vänstra sida, på ansiktets högra sida och örat samt halsens vänstra sida, smärta samt medvetlöshet.

Skadorna har inte varit livshotande. Däremot kan slutsatsen dras av det utdragna förloppet, under vilket Annette Sparr och Susanne Sparr tillsammans och i samförstånd försökte täppa till Arne Sparrs andningsvägar, att Annette Sparr och Susanne Sparr agerade med uppsåt att beröva Arne Sparr livet. Försökspunkten har uppnåtts när Susanne Sparr förde in föremålet i Arne Sparrs mun och höll för hans näsa och mun medan Annette Sparr höll ner honom. Försöket har avbrutits först när Arne Sparr lyckats freda sig tillräckligt. Fara för brottets fullbordan har därför förelegat eller har varit utesluten endast på grund av tillfälliga omständigheter.

Det innebär att Annette Sparr och Susanne Sparr ska dömas för försök till mord.

Påföljd

Gärningen har varit mycket hänsynslös och riktats av två personer mot en äldre sjuklig man i hans eget hem. Annette Sparr och Susanne Sparr har också gjort allt för att brottet ska komma till fullbordan och endast avbrutit försöket när Arne Sparr lyckats freda sig. Straffvärdet uppgår med hänsyn till de försvärande omständigheterna till fängelse i tio år. Med hänsyn till brottets art och straffvärde finns det inget alternativ till ett fängelsestraff.

Annette Sparr och Susanne Sparr ska därför dömas till fängelse i tio år.

Häktning

Annette Sparr och Susanne Sparr ska vara fortsatt häktade på grund av risken för att de håller sig undan straffet eller begår nya brott.

Bevisbeslag

Föremålen som polisen har tagit kan ha betydelse för utredningen av brottet. Det ska därför vara kvar hos polisen tills vidare. Beslutet ska gälla tills domen inte längre kan överklagas. Föremålet ska sedan lämnas tillbaka till Annette Sparr och Susanne Sparr.

Avgift till Brottsofferfond

Eftersom Annette Sparr och Susanne Sparr döms för brott som har svårare straff än penningböter i straffskalan, ska de betala en avgift till Brottsofferfonden.

Ersättning

Den ersättning som försvararna och målsägandebiträdet har begärt är rimlig. Den ska därför godtas. Kostnaden ska stanna på staten.

RÄTTEN

Rådmanen Mikael Malm samt nämndemän.

Digitalt signerad av rådmanen Mikael Malm

ÖVERKLAGANDEINFORMATION

Hur man överklagar

Överklagandet ska ha kommit in till Jönköpings tingsrätt senast **den 22 april 2026**. Överklagandet ska vara skriftligt. Jönköpings tingsrätt skickar det vidare till Göta hovrätt.

Överklaga efter att motparten överklagat

Om ena parten har överklagat i rätt tid så har den andra parten också rätt att överklaga, även om tiden har gått ut. Det kallas att anslutningsöverklaga.

En part kan anslutningsöverklaga inom en extra vecka från det att överklagandetiden har gått ut. Ett anslutningsöverklagande måste alltså komma in inom 4 veckor från domens datum.

Ett anslutningsöverklagande upphör att gälla om det första överklagandet dras tillbaka eller av något annat skäl inte går vidare.

Så här gör du

Du kan använda hovrättens blankett för överklagande i brottmål: www.domstol.se/overklagande-i-brottmal. I annat fall kan du utgå från följande punkter.

1. Skriv Jönköpings tingsrätt och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att domen ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att hovrätten ska ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).
3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis. Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet. Vill du ha nya förhör med någon som redan förhörts eller ny syn (till exempel besök på en plats), ska du berätta det och förklara varför. Tala också om ifall du vill att målsäganden ska komma personligen till en huvudförhandling.
4. Lämna namn och personnummer eller organisationsnummer. Lämna aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer. Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.

5. Skriv under överklagandet själv eller låt ditt ombud göra det.
6. Skicka eller lämna in överklagandet till Jönköpings tingsrätt. Tänk på att skicka det i god tid med hänsyn till postgången.

Vad händer sedan?

Jönköpings tingsrätt kontrollerar att överklagandet har kommit in i rätt tid. Om det har kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att domen gäller.

Om överklagandet har kommit in i tid skickar domstolen överklagandet och alla handlingar i målet vidare till Göta hovrätt.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning kan även Göta hovrätt skicka brev på det sättet.

Prövningstillstånd i hovrätten

När överklagandet kommer in till Göta hovrätt tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning. Om du *inte* får prövningstillstånd gäller den överklagade domen. Därför är det viktigt att ta med allt du vill föra fram i överklagandet.

När krävs det prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

I brottmålsdelen behövs prövningstillstånd i två olika fall:

- Den åtalade har dömts enbart till böter.
- Den åtalade har frikänts från ett brott som inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Skadeståndsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en begäran om skadestånd. Undantag kan gälla när en dom överklagas i brottmålsdelen och det är kopplat till en begäran om skadestånd till brottet. Då krävs inte prövningstillstånd om

- det inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen eller om
- hovrätten meddelar prövningstillstånd i brottmålsdelen.

Beslut i övriga frågor

I de mål där det krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen (se ovan), krävs det också prövningstillstånd för sådana beslut som bara får överklagas i samband med att domen överklagas. Beslut som kan överklagas särskilt kräver inte prövningstillstånd.

När får man prövningstillstånd?

Hovrätten ger prövningstillstånd i fyra olika fall:

1. Hovrätten bedömer att det finns anledning att tvivla på att tingsrätten har dömt rätt.
2. Hovrätten anser att det inte går att bedöma om tingsrätten har dömt rätt utan att ta upp målet.
3. Hovrätten behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rättstillämpningen.
4. Hovrätten bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Vill du veta mer?

Mer information finns på www.domstol.se. Ta kontakt med Jönköpings tingsrätt eller Göta hovrätt om du har frågor.